

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/46/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200155
Dátum vydania rozhodnutia: 19.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3017200155.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): R. R., nar. XX. G. XXXX, bytom Š. XXXXX/XX, U., zast.: Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., so sídlom Zámocká 5, Bratislava, IČO: 35 943 882, proti žalovanému: Daňový úrad Trenčín, so sídlom K dolnej stanici 22, Trenčín, v konaní o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. júna 2018 č. k. 11S/56/2017-149, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. júna 2018 č. k. 11S/56/2017-149 zrušuje a vec krajskému súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Žalobca zastúpený advokátskou kanceláriou sa na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) žalobou zo dňa 01.05.2017 (podanou na pošte dňa 11.05.2017) domáhal podľa § 252 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) ochrany pred iným zásahom žalovaného ako orgánu verejnej správy tvrdiac, že žalovaný: I. vopred neupovedomil jeho právneho zástupcu o žalobcovej svedeckej výpovedi konanej dňa 21.03.2017 v daňovom konaní týkajúcom sa iného subjektu (GAZDOVSTVO s.r.o., so sídlom Štvrtok 115, IČO: 47 579 421, ďalej len „GAZDOVSTVO s.r.o.“) a nepoučil žalobcu o tom, že má ako svedok právo na prítomnosť právneho zástupcu počas výpovede, a to napriek skutočnosti, že žalobca žalovanému podaním doručeným 20.10.2016 oznámil splnomocnenie právneho zástupcu; II. toho istého dňa vykonával súbežný výsluch svedkov - žalobcu a J. Š., resp. žalobcu a Z.. K. Y., čo zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) nepripúšťa; III. pri súbežnej výpovedi s Z.. K. Y.

nezaznamenal výpoveď Z.. Y. v časti, kde tento najprv uviedol, že pokladničné bloky sú z jeho elektronickej registračnej pokladnice a po žalobcovej žiadosti o zaznamenanie do zápisnice Z.. Y. zmenil výpoveď; IV. vydal dňa 07.04.2017 rozhodnutie č. 100584598/2017 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“), ktorým určil platiteľovi GAZDOVSTVO s.r.o. rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2015, pričom podľa odôvodnenia tohto rozhodnutia vychádzal okrem iného z toho, že počas pôsobenia žalobcu ako konateľa v spoločnosti GH Trading s.r.o. mali byť zaúčtované nepravé pokladničné doklady. Eventuálnym petitom žiadal, aby krajský súd buď zakázal žalovanému pokračovať v týchto nezákonných postupoch a uložil mu obnoviť stav pred týmto zásahom zrušením rozhodnutia žalovaného, alebo aby určil tieto postupy za nezákonné. Pri oboch eventualitách žiadal priznanie náhrady trov konania.

2. Krajský súd rozsudkom zo dňa 12. júna 2018 č. k. 11S/56/2017-149 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol podľa § 261 S.s.p. a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení sa zaoberal obsahom pojmu zásah v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) S.s.p., pričom zdôrazňoval najmä fakticitu zásahu oproti správnym aktom vo forme rozhodnutia alebo opatrenia.

3. Ďalej uviedol, že výsluch svedka je zákonom upravený procesný úkon správcu dane, ktorého hlavným účelom je prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane. Konštatoval, že žalobca sa domáhal ochrany voči administratívne konaniu ako zákonom upravenému formálnemu postupu a voči administratívne rozhodnutiu ako výsledku tohto namietaného zákonného postupu, pričom usúdil, že ochrany svojich práv a oprávnených záujmov sa žalobca nemôže domáhať žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy (ďalej len „žaloba proti inému zásahu“).

4. K námietke o nezákonnosti výsluchov žalobcu kvôli neprítomnosti právneho zástupcu krajský súd uviedol, že žalobca svoje tvrdenia o právnom zastúpení nepodložil plnou mocou, preto žalovaný nemal povinnosť o výsluchu upovedomiť advokátsku kanceláriu, o ktorej tvrdil, že ho v tejto veci zastupuje. Za nedôvodnú považoval súd túto námietku aj preto, že žalobca nenamietal vykonanie výsluchu v neprítomnosti právneho zástupcu pred výsluchom, počas neho ani po ňom, teda sa tým necítil ukrátený na svojich právach.

5. Krajský súd tiež podotkol, že mu neprináleží poučovať žalobcu, ako si má uplatniť svoje práva. Zdôraznil, že žalobca nie je oprávnený voľiť si podľa vlastného uváženia, ktorý z procesných inštitútov použije na ochranu svojich práv. Ak je z povahy napadnutého úkonu zrejmé, že ide o procesný postup orgánu verejnej správy alebo rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesného postupu, potom nie je podľa krajského súdu možné použiť procesný inštitút žaloby proti inému zásahu, pretože by to bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, podľa ktorých štátne orgány môžu konať iba na základe zákona a v rozsahu, v medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Tým je podľa jeho názoru vyjadrený princíp zákonnosti, ktorým sú viazané aj správne súdy. V zmysle tohto princípu správny súd môže preskúmať zákonnosť len zákonom dovoleným spôsobom. Preto zaujal s prihliadnutím na predmet žaloby názor, že nie je v tejto veci možné vykonať súdny prieskum zákonnosti na podklade žaloby proti inému zásahu. Mal za to, že žalobca sa nemôže dovolávať ochrany ani cez všeobecnú správnu žalobu, keďže z pohľadu účelu sledovaného daňovou kontrolou vykonanou u spoločnosti GAZDOVSTVO s.r.o. sa namietané skutočnosti priamo nevzťahujú na žalobcu. Ten v daňovom konaní vystupoval len ako svedok, ktorý nemohol byť a ani nebol priamo postihnutý na svojich právach a oprávnených záujmov vydaním rozhodnutia vo veci, ktoré sa priamo dotýkalo právneho postavenia jedine kontrolovaného daňového subjektu.

6. Napokon krajský súd uviedol, že žalobcovi neprináleží právo oboznamovať sa s obsahom administratívneho spisu.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu

A)

7. Proti napadnutému rozsudku sťažovateľ zastúpený advokátskou kanceláriou v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., teda že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj v § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., teda že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

8. Sťažovateľ najmä namieta, že:

- vo vzťahu k § 24 ods. 4 a § 19 ods. 2 Daňového poriadku postup správcu dane pri vykonávaní daňovej kontroly môže byť nezákonným zásahom, pričom poukázal na judikatúru Nejvyššího správného soudu České republiky;
- v súdnej veci je potrebné aplikovať aj Chartu základných práv Európskej únie, pretože v zmysle jej čl. 51 ods. 1 sa uplatňuje právo únie, keďže DPH je upravená právom EÚ; argumentoval aj právnym názorom generálnej advokátky Súdneho dvora EÚ vo veci C 73/2016;
- pri sťažovateľových svedeckých výpovediach, ktorých priebeh je zaznamenaný v zápisniciach o ústnom pojednávaní, vopred o týchto výpovediach neupovedomil jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že sťažovateľ žalovanému podaním doručeným dňa 20.10.2016 oznámil, že v súvislosti s jeho svedeckou výpoveďou splnomocnil právneho zástupcu, pričom žalovaný ani pred svedeckou výpoveďou nepoučil žalobcu o tom, že má ako svedok právo na prítomnosť právneho zástupcu v priebehu jeho výpovede. Hoci Daňový poriadok výslovne neustanovuje právo svedka vykonať výpoveď za účasti právneho zástupcu, je podľa neho treba vychádzať z práva na právnu pomoc v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;
- žalovaný vykonával súbežný výsluch svedkov (vrátane sťažovateľa), ktorý má povahu konfrontácie, čo Daňový poriadok nepripúšťa, a k týmto úkonom pristúpil bez toho, aby zvolil iné šetrnejšie a hlavne spoľahlivejšie dôkazné prostriedky, najmä pribratie znalca z príslušného odboru, ktorý by posúdil, či inkriminované pokladničné bloky sú pravé alebo nie;
- pri súbežnej svedeckej výpovedi sťažovateľa a Z.. K. Y. žalovaný nezaznamenal výpoveď svedka Z.. Y. v časti, keď tento najskôr uviedol, že bloky sú z jeho ERP, pričom potom, ako sťažovateľ požiadal o zaznamenanie v zápisnici, svedok Z.. Y. zmenil svoju výpoveď;
- v dôsledku tohto postupu je sťažovateľ v podnikateľských kruhoch vnímaný negatívne (ako konateľ spoločnosti, v ktorej sú zaevidované falošné bločky), čo má vplyv na jeho ďalšiu podnikateľskú činnosť, čím dochádza k porušeniu práva žalobcu na ochranu súkromia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd a čl. 7 a čl. 16 Charty základných práv EÚ;
- žalovaný vydal rozhodnutie, ktorým určil platiteľovi dane Gazdovstvo s.r.o. rozdiel na DPH, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalovaný vychádzal aj z toho, že počas pôsobenia sťažovateľa ako konateľa v spoločnosti GH Trading s.r.o. mali byť zaúčtované nepravé pokladničné bloky, čím žalovaný podľa sťažovateľa porušil čl. 41 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Charty základných práv EÚ - právo na dobrú správu vecí verejných, ktorej súčasťou je právo na vypočutie a právo na prístup k spisom, čo musí byť aplikované aj vnútroštátnymi orgánmi. Podľa sťažovateľa Súdny dvor EÚ opakovane rozhodol, že právo byť vypočutý zaručuje každému možnosť účinne a efektívne oznámiť svoj názor v priebehu správneho konania, a to predtým, ako bude prijaté akékoľvek rozhodnutie, ktoré môže nepriaznivo ovplyvniť jeho záujmy. Sťažovateľ argumentoval aj rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ C-161/15, C-419/14, pričom tvrdil, že mal mať možnosť vyjadriť sa a oboznámiť sa so spisovým materiálom, keďže v uvedenom rozhodnutí je žalobca vnímaný negatívne, čo vníma ako nezákonný zásah;
- napadnutý rozsudok podľa sťažovateľa nie je riadne a presvedčivo zdôvodnený, krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou a jednotlivými námietkami, ktoré boli relevantné. Krajský súd rozsudok založil na tom, že sťažovateľ ako svedok nie je oprávnený domáhať sa ochrany svojich práv a oprávnených záujmov žalobou proti inému zásahu, čo nie je podložené relevantnými skutočnosťami, ustálenými právnymi názormi a závermi súdnych autorít či odbornej

literatúry;

- skutočnosť, že sťažovateľ vystupoval v postavení svedka, neznamená, že sa nemôže žalobou domáhať ochrany. Sťažovateľ dostatočne zdôvodnil, prečo použil práve žalobu proti inému zásahu a v čom vidí porušenie svojich práv a oprávnených záujmov;

- za prísne formalistický označil sťažovateľ názor krajského súdu, že žalovaný nebol povinný právneho zástupcu sťažovateľa prizvať, resp. upovedomiť, keď žalobca len oznámil, že ho zastupuje advokátska kancelária, nepredložil však písomné plnomocenstvo. Neprihliadnutie na vyjadrenie sťažovateľa o zastúpení nemôže zakladať ochranu žalovaného, keď porušuje jeho právo ako svedka na poučenie a prítomnosť jeho právneho zástupcu na výsluchu v daňovom konaní;

- v konaní o nezákonnom zásahu je možné podľa sťažovateľa formulovať aj eventuálny petit, krajský súd však nezdôvodnil, ako sa vysporiadal s navrhovaným eventuálnym petitom a odignoroval ho. Podľa sťažovateľa je tento petit vykonateľný a zrejmy, týka sa výlučne sťažovateľa ako svedka v daňovom konaní, preto neobstojí záver, že neboli porušené žiadne práva sťažovateľa a že sa namietané skutočnosti na neho nevzťahujú.

IV.

Právne názory kasačného súdu

9. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) po zistení, že kasačná sťažnosť účastníka konania, v neprospech ktorého rozhodol krajský súd (§ 442 ods. 1 S.s.p.), bola podaná včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) a bola prípustná (§ 439 ods. 1 a 3 v spojení s § 440 S.s.p.), súc viazaný jej dôvodmi (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou v spojení s § 439 ods. 3 písm. a/ S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Preto kasačný súd podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Takto rozhodol bez nariadenia pojednávania po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. novembra 2019.

10. S ohľadom na obsah a charakter sťažnostných bodov bolo najskôr potrebné objasniť, ktoré dôvody považoval krajský súd za rozhodujúce pre svoj záver o zamietnutí žaloby a následne ich preskúmať na základe sťažnostných bodov. Totiž obyčajne sa kasačný súd musí najskôr zaoberať prípadnými námietkami vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože pri nedodržaní základných požiadaviek na zákonnosť súdneho konania z tohto pohľadu neprichádza do úvahy (alebo prinajmenšom stráca relevanciu) meritorný prieskum ostatných námietok, napríklad voči nesprávnemu právnomu posúdeniu veci krajským súdom.

11. Sťažovateľ najmä tvrdil, že krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, nevysporiadal sa so všetkými sťažovateľovými argumentmi, pričom v kasačnej sťažnosti aj výslovne uviedol, ktoré námietky zostali bez reakcie súdu. Tiež však namietal proti právnomu názoru súdu, že zvolený typ žaloby (proti inému zásahu) na vzniknutú situáciu a namietané porušenie práv nebolo možné (úspešne) použiť.

12. V okolnostiach tejto právnej veci kasačný súd považoval za rozhodujúci pre výrok krajského súdu o zamietnutí správnej žaloby práve záver, že „žalobca sa ochrany svojich práv a oprávnených záujmov nemôže domáhať cestou žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy“ (bod 16 odôvodnenia). V prípade správnosti právneho posúdenia tejto otázky zo strany krajského súdu by potom nebolo potrebné, aby sa súd zaoberal všetkými žalobnými bodmi, teda aj tými, ktoré po tomto závere už boli irelevantné. Nešlo by preto v súdnej veci ani o namietané porušenie práva na spravodlivý proces, ak by krajský súd nedal priamu odpoveď ostatné právne otázky (m.m. II. ÚS 78/05, a contrario I. ÚS 33/2012), napríklad na zákonnosť súbežného výsluchu dvoch svedkov.

13. Preto sa kasačný súd najprv zameril na správnosť tohto právneho posúdenia, ktoré sťažovateľ považoval za subjektívne a ničím nepodložené. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že vystupoval v procesnom postavení svedka, ešte neznamená, že sa ochrany svojich práv nemôže domáhať cestou správnej žaloby proti inému zásahu. V kasačnej sťažnosti uvedené úryvky z českej judikatúry samozrejme nemôžu mať v tejto právnej veci precedenčný význam, ale kasačný súd sa z nich dozvedel, v akom kontexte vníma sťažovateľ relevanciu žaloby proti inému zásahu.

14. Krajský súd v bode 14 uvádza, že „Právna úprava obsiahnutá v SSP definuje pojem zásahu v § 3 ods.1 písm. e). V zmysle uvedeného zákonného vymedzenia má iný zásah orgánu verejnej správy na rozdiel od rozhodnutia alebo opatrenia čisto faktickú povahu, čiže neprebehlo pri ňom žiadne formalizované administratívne konanie a je výsledkom okamžitého uplatnenia oprávnenia orgánu verejnej správy na mieste samom. Ide výlučne o faktický procesný postup, ktorý nie je zakončený vydaním správneho aktu vo forme rozhodnutia ani opatrenia.“ Na inom mieste (bod 18) zasa uvádza, že keď „je z povahy úkonu, ktorý [sťažovateľ] napáda podanou žalobou, zrejme, že ide o procesný postup orgánu verejnej správy alebo rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesného postupu, nie je možné použiť procesný inštitút žaloby proti inému zásahu orgánu verejnej správy“, čím by bol porušený princíp legality.

15. Krajský súd v podstate vykladá pojem „iného zásahu orgánu verejnej správy“ s dôrazom na jeho fakticitu tak, že k nezákonnému dotknutiu (porušeniu) práv osoby môže dôjsť len vtedy, keď sa faktický „zásahový“ postup udeje úplne mimo konania upraveného procesnými normami, ukončeného vydaním rozhodnutia alebo opatrenia.

16. Kasačný súd však tento výklad považuje za príliš zužujúci a je toho názoru, že aj pri úkonoch správneho orgánu, ktoré sú upravené procesnými predpismi a sú vykonané v rámci určitého konania, môže potenciálne dôjsť k tzv. inému zásahu do práv alebo právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby. Navyše, pojmovým znakom, bez ktorého by žaloba proti inému zásahu strácala zmysel, je nezákonnosť (protiprávnosť) zásahu. Teda pokiaľ žalobca namieta, že bol nezákonným iným zásahom dotknutý na svojich právach a právom chránených záujmoch, tvrdí zároveň, že tento zásah sa neudial tak, ako to predpisujú normy procesného práva (§ 2 ods. 2, § 3 ods. 1 písm. e/, § 254 S.s.p.)

17. Podľa kasačného súdu v okolnostiach prípadu mal krajský súd prihliadnuť na fakt, že žalobcom nebol účastník konania, ktorý by mohol vady administratívneho konania napadnúť všeobecnou správnu žalobou proti konečnému rozhodnutiu, ktoré by bolo jeho zavíšením (kedy by azda bolo možné argumentovať úvahami o len subsidiárnej použiteľnosti žaloby proti inému zásahu).

18. Sťažovateľ síce v časti žalobného petitu žiadal aj zrušenie rozhodnutia žalovaného (ktoré bolo pritom prvostupňovým rozhodnutím), na čo naozaj zjavne nebol aktívne legitimovaným (§ 178 S.s.p.: „ako účastník administratívneho konania“) a v tejto časti by skôr prichádzalo do úvahy čiastočné odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e) S.s.p. Zároveň však namietal aj proti neupovedomeniu jeho právneho zástupcu o svojom výsluchu, čo je možné subsumovať pod námietku porušenia práva na právne zastúpenie v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (kasačný súd sa nevyjadruje k tomu, či ide o námietku dôvodnú), proti tomu, že bol podrobený (podľa jeho názoru) nezákonnému súbežnému výsluchu, tiež namietal, že bolo dotknuté jeho právo na súkromie. Tieto žalobné body obsahujú tvrdenú ujmu na právach a preto podľa kasačného súdu bolo potrebné tieto námietky aj riadne preskúmať a dať sťažovateľovi primeranú odpoveď. V prípade dôvodnosti týchto námietok by potom bolo namieste konštatovať nezákonnosť iného zásahu. Pokiaľ by sa tieto námietky ukázali ako nedôvodné, potom by bolo potrebné zamietnuť žalobu, avšak s odôvodnením, ktoré dáva odpovede na relevantné argumenty žalobcu.

19. Namiesto toho krajský súd vydal rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu, ale z odôvodnenia vyplýva,

že ju považoval nie za nedôvodnú, ale v podstate za neprípustnú. K dôvodu tejto neprípustnosti sa už kasačný súd nesúhlasne vyjadril vyššie.

20. Kasačný súd poznamenáva, že dokonca aj nepresné vysvetlenie podstaty a použiteľnosti žaloby proti inému zásahu zo strany krajského súdu by nemuselo nutne viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku, keby dal krajský súd aspoň uspokojivé odpovede na meritórne otázky, ktoré vyplynuli zo žalobných bodov.

21. Krajský súd sa však v podstate vyjadril len k otázke neupovedomenia právneho zástupcu sťažovateľa (ako svedka v daňovom konaní), ale aj tu pochybil. Záver, že nebolo potrebné príslušnú advokátsku kanceláriu upovedomovať práve z dôvodu, že sťažovateľ nepredložil plnú moc, je neudržateľný. Totiž v administratívnom spise sa nachádza na č. l. 6 jednoznačne prejavovaná vôľa sťažovateľa, ktorý v podpísanom liste doručenom žalovanému dňa 20.10.2016 uviedol, že túto presne označenú advokátsku kanceláriu (aj s uvedením sídla): „splnomocnil na moje zastupovanie (ako fyzickej osoby) vo vzťahu k akémukoľvek úkonu vykonaného správcom dane alebo iným orgánom verejnej moci vo vzťahu k mojej osobe.“ Kasačnému súdu nie je zrejmé, prečo by takto jednoznačne písomne a adresne prejavovaná vôľa nebola plnou mocou (plnomocenstvom) pre právneho zástupcu. Je síce pravda, že Daňový poriadok v § 9 ods. 2 neuvádza osobitne svedka ako osobu, ktorá si môže zvoliť právneho zástupcu, ale pri posúdení tejto konkrétnej otázky je treba vychádzať aj z ustanovení Občianskeho zákonníka a všeobecných právnych zásad. V tomto závere krajského súdu treba vidieť nesprávne právne posúdenie alebo nedostatočné oboznámenie sa s administratívnym spisom. Teda aj tú meritórnu otázku, ktorú sa súd pokúsil zodpovedať, bude treba vyriešiť nanovo, pričom podľa kasačného súdu samotná otázka, či bol sťažovateľ právne zastúpený, by sa problematickou javiť nemala.

22. Kasačný súd ďalej poznamenáva, že forma rozhodnutia krajského súdu je prekvapivá, pretože krajský súd rozhodol rozsudkom, hoci žalobu bezpochyby chápal ako žalobu proti inému zásahu podľa § 252 a nasl. S.s.p. a rozhodol podľa § 261 S.s.p. - zákon tu však predpokladá rozhodovanie uznesením.

Podľa § 261 S.s.s. ak správny súd po preskúmaní zistí, že žaloba nie je dôvodná, uznesením ju zamietne.

23. Navyše krajský súd rozhodoval v senáte, hoci o žalobe proti inému zásahu má rozhodovať (samo)sudca v zmysle § 23 ods. 2 písm. e) S.s.p.

24. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by krajský súd konal aplikujúc ustanovenie § 30 S.s.p., čo by čiastočne vysvetľovalo uvedený postup.

25. Kasačný súd teda konštatuje, že krajský súd nesprávne právne posúdil otázku použiteľnosti žaloby proti inému zásahu na dané skutkové a právne okolnosti s prihliadnutím na v žalobe namietané porušenie práv a právom chránených záujmov sťažovateľa. Aj v dôsledku tohto omylu potom krajský súd neprikročil k potrebnému vecnému prieskumu žalobných bodov (okrem jedného, ktorý posúdil nesprávne) a tak porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces, keď mu nedal primerané odpovede na relevantné ním vznesené argumenty.

26. Preto bolo nevyhnutné zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť krajskému súdu, ktorý sa bude musieť pri viazanosti právnym názorom kasačného súdu o dôvodoch nezákonnosti napadnutého rozsudku vecou znovu zaoberať.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).